

kultur.

Naken Gävledagbok

av Karin Månsson

Helt i takt med tiden är Margit Kinander (bilden) i Gävle.

Hon gör sig lika synlig på den kulturella hemmascenen som dokusåpastjörnorna på nöjets estrader. Allt hon skriver, och det är mycket och i alla ämnen, samlar hon i olika tankeskrifter

som hon ger ut på eget förlag. Den senaste heter "Kanske i alla fall...", har A4-format och rör sig från det privata – Kinanders familj och hälsa – över samlivet med katten Lisa till

Redaktör: Karin Månsson Tel: 026-15 93 46 E-post: karin.mansson@arbetarbladet.se

GRANNE MED DRAGON GATE. Men glöm inte Skaparbyn bara för att den inte gör något väsen av sig, det ligger nämligen inte i dess väsen.

Foto: David Holmqvist

Skapligt ställe – fatta det

Om Skaparbyn hade legat där Dragon Gate ligger. Ja, ni kan tänka er själva. Vilken attraktion. Där precis varenda kotte passerar, och inte bara skogsmullar.

Om Skaparbyn hade varit, ja, mer social.

Men då hade den inte heller varit Skaparbyn.

Det är bara några mil mellan Dragon Gate i Älvkarleby och Skaparbyn i Hedesunda. Över skogen. I tankevärlden ligger de inte ens i samma land.

Dragon Gate existerar på marknadens villkor.

Skaparbyn existerar på sina egna villkor, som en fristad för kreativitet.

Avskildheten är dess tillgång. Men utan spa-anläggning saknar tystnaden förstas kommersiellt värde.

Man skulle kunna säga att hela meningen med Skaparbyn är att människor ska få en chans att vistas i skapande frihet, utanför tiden och rummet.

Men att vara otidsenlig är

naturligtvis just nu det mest otidsenliga man kan vara.

Det finns inget utrymme för enslighet i dag. Det är bara att inse. Ensamhet och stillhet är konstigt, en belastning. Man ska synas (gissa om kinesiska muren syns) och svänga (Dragon Gate svänger med Rhapsody in rock i höst).

Jag kan erkänna att jag själv önskat mig Skaparbyn närmare. Inte för att jag vill flytta den som man flyttar allmogehus till Skansen.

Men liksom närmare i sinnet. Eftersom bildvävarkurser nu inte står mig personligen särskilt nära.

Man känner sig helt enkelt inte kallad att åka dit bara så där.

Fast man vet att Skaparbyn som byggnadsverk är den allra märkvärdigaste skapelse.

Erskine-arkitektens vilda pärla. I uppstickarfräck samklang med naturen.

Man kan inte lägga om E 4. Man kan inte beröva Skaparbyn dess själ (ville vi ha en Erskine-park för kulturtu-

Ville vi ha en Erskine-park för kulturturister?

Fotnot. Den nyutkomna boken heter "Skaparbyn blir till" och har text och bild av Arne Malm.

rister där, ens om vi trodde på att någon ville satsa på en Erskine-park för kulturturister?).

Men man kan öppna Skaparbyn. Utställningar, visningar, andra kurser och utbildningar. Förslagen finns. Varför inget händer är jag inte tillräckligt insatt för att fatta. För det går helt enkelt inte att slingra sig undan en satsning hur länge som helst.

Väntan på politiska krafttag och bättre tider kommer nu en bok om hur Skaparbyn blev till. Hela resan. Den tog elva år.

Arne Malm, projektledare och informatör för Skaparbyn under 1990-talet, har skrivit och sammanställt.

"Jag blir upprörd när jag för ett par år sedan konstaterar att hela idén med Skaparbyn håller på att fuskas bort", säger Arne Malm i en kommentar.

Boken innehåller dels en kronologisk översikt, dels hans egna noteringar från själva bygget – elinstallationer, provborrning, utsagningsfläktar! Mer spännande än det kanske låter, många bilder och känslan av stark nybyggarglädje.

Invigningen av Skaparbyn skedde faktiskt så sent som 2001.

På bara sex år har Skaparbyn alltså gått från att vara framtidsdröm till att bli kulturinstitution (visst känns det som den alltid funnits) till att bli ett fall för krishantering.

Arne Malm tycks mena att "engagerande av frivilliga krafter" är enda utvägen ur det hotande förfallet.

Tja. Vad kan man invända. När Gävle kommun visar musklerna genom att vara

så makalöst generös att den bidragit med stöd till utgivningen av hans 94-sidiga häfte som vi får hoppas inte blir en gravskrift.

Bodil Juggas

bodil.juggas@arbetarbladet.se